

i det Hele taget maa have glædet os at høre den høitærede Ministers Bemærkninger angaaende denne Paragraph, skal jeg tilføie, at naar den høitærede Minister fremkommer med det Forslag, som han har bebudet, hvorved Tanken kan blive bedre og fuldstændigere udtrykt, saa ville vi naturligviis gjerne gaae nærmere ind derpaa. At der maa tages en Bestemmelse som denne, der slutter sig som et nødvendigt Supplement til § 3, forekommer mig at være indlysende, og hvad de periodiske Skrifter angaaer, saa seer jeg ikke, at vi kunde have opstillet nogen almindeligere Regel; end den, at deres Indførelse i Almindelighed er Administrationen uvedkommende; ligesom den naturligviis for Tiden ingen Indfyldelse har paa deres Udbredelse her i Riget; saaledes mener jeg, at den heller ikke for Fremtiden bør have Berettigelse til enten at standse eller hindre den. Administrationen har derimod det Middel, at den kan give en foreløbig Undtagelseslov for det enkelte periodiske Skrifts Vedkommende, hvis Udbredelse her i Riget den mener bør standses, og jeg kan ikke see, at der af Hensyn til denne Paragraph kunde opstaae nogen Betænkelighed, der kunde afholde Administrationen fra at udgive en saadan foreløbig Lov. Mig forekommer det tvertimod, at det maa være meget behageligt, at den er vis paa at kunne komme til at føre Ansvarret over paa, eller ialfald at dele det med, de lovgivende Kamre.

Krieger: Med Hensyn til de Bestemmelser, der ere foreslaaede i denne Paragraph, er det nødvendigt at klare sig Udgangspunktet, det vil sige den nærværende Retstilstand. Forsaavidt angaaer de Forhold, som her foreligge, nemlig med Hensyn til fremmede Skrifter i Almindelighed, da er den nærværende Retstilstand, efter min Mening, den, at Administrationen som Administration er uberettiget til at udstede noget Indførsels- eller Forhandlings-Forbud, saaledes som tidligere ved Beskjendtgjørelser, grundede paa kongelig Resolution, have fundet Sted f. Ex. mod et eller andet norsk, svensk eller tydsk Blad. Jeg har om dette Punkt confereret med flere Medlemmer udenfor den tidligere Comitee, som jeg tør ansee for de lovkundigste Medlemmer her

i Thinget, og de ere med mig enige i, at efter Grundlovens Vedtagelse har Administrationen ikke længer Ret til at forbyde fremmede Blades eller andre Skrifters Indførelse her i Landet. Dette er, mener jeg, Udgangspunktet. Nu opstaaer altsaa Spørgsmaalet, om man slet ikke skulde omtale dette Punkt i Loven, eller om man skulde forsøge en Vej, hvorved man gennem Domstolene kunde træde frem imod et saadant fremmed Skrift. Gen Vei staaer bestandig aaben, nemlig Benyttelsen af en foreløbig Lov, eller ad den almindelige Lovgivnings Vej, hvis Rigsdagen er samlet; denne Vej vil ikke blive affaaeren, fordi denne Paragraph vedtages, thi det er jo ingen Grundlov, som anviser den nødvendige Vej, det hedder blot, at der kan nedlægges Forbud hos den, som har eller har havt et Skrift til Forhandling eller Uddeling o. s. v. Det er en Vej, som aabnes Regjeringen eller Administrationen, men det er ikke en Vej, som paatvinges Administrationen. Der vil altsaa aldrig kunne være Noget til Hinder for at benytte Lovgivningens Vej mod fremmede Skrifters Indførelse, være sig den ad den almindelige eller den foreløbige Lovgivnings Vej, men der er kun ved Siden heraf aabnet Regjeringen en anden Vej, den retlige, den judicielle Vej, Domstolenes Benyttelse. Er man enig herom, og jeg troer virkelig ikke, at der kan være grundet Tvivl i saa Henseende, saa forekommer det mig, at Sagen stiller sig meget simpelt, thi da vil jo altid den Vej, som den ærede Minister meente man kunde komme til at trænge til, være forbeholdt med Hensyn til Blade. Skulde det Tilfælde indtræffe, at man blev tvungen til, i kort Tid at gjentage en saadan retlig Foranstaltning imod en fremmed Tidende, og skulde man fremdeles ansee det nødvendigt at standse en saadan Tidendes Udbredelse her i Landet, saa har man Lovgivningsveien; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at netop i 1848 erkjendtes det af det ærede Ministerium, hvori jo ogsaa dengang den høitagtede Justitsminister havde Sæde, at det ikke er den Vej, man i Almindelighed med Held kan benytte imod fremmede Tidender (Hør!). De Forbud, som dengang